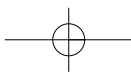
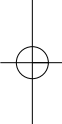
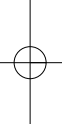
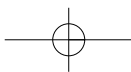
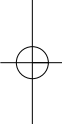
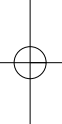

LA MÚSICA DEL VENT

Jordi Sierra i Fabra

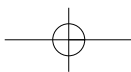
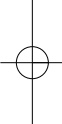
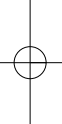
La música del vent

JOVE
COLUMNA

Primera edició: gener del 2004
Títol original: *La música del viento*
Projecte gràfic: Columna Comunicació, S.A.
© Jordi Sierra i Fabra, 1998
© de la traducció del castellà: Mercè Ubach
© de les característiques d'aquesta edició:
Columna Edicions, S.A.
Avinguda Diagonal, 662 - 08034 Barcelona
ISBN: 84-664-0394-9
Dipòsit legal: B. 385-2004
Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Carrer Còrsega, 237, baixos - 08036 Barcelona
Imprès a Hurope, S.L.
Carrer Lima, 3 bis - 08030 Barcelona

Aquest llibre no podrà ser reproduït,
ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

Aquesta història és inventada. Amb tot, l'Iqbal Masih és real, va existir. Aquest llibre està dedicat a ell i a tots els que, per a la nostra vergonya impotent, viuen, han viscut o viuran com va viure (i com va lluitar) ell.

RECORD

Fugiem a través de la nit.

Quasi, fins i tot, a través del temps.

Perquè del que ens escapàvem era de les tradicions mil·lenàries, la història, la incultura, el domini del dèbil pel fort, la intolerància, l'esclavitud...

Tares arrelades en el submón de la meva fascinant Índia.

Déu meu... la meva fascinant Índia.

Un oceà perdut, distant i remot, sense costes fins a on nedar. No crec que ningú no s'hagi sentit més sol que jo en aquells moments, mentre corria i corria.

No es movia res, tret de nosaltres.

Deu persones, nou nens i un adult. La gran evasió.

—Narayan!

—Per aquí!

El pati, el mur interior. Primer ella; després la resta. Jo els hi pujava i ella els passava a l'altra banda. Com plomes. Tot i això, l'opressió que sentia al pit m'impedia respirar.

Què estava fent?

Per què era allà?

Si m'enxampaven, què podia dir? Em tancarien en una presó índia i en llençarien la clau. Segrest? Com a mínim. Els meus fills creixerien preguntant-se per què el seu pare havia preferit nou desconeguts abans que ells.

Vaig començar a suar.

I, de sobte, ella va retrocedir, va tornar enrere.

—Narayan, què fas?

Em va mirar, amb els seus ulls intensos, carregats de llum.

—Jo torno de seguida.

—No!

—Torno de seguida, esperi al carrer.

Tornaria de seguida? On anava? Vaig pensar que volia agafar diners.

—No necessitem res, puja!

—No!

Va desaparèixer al pati, va saltar el segon mur i la vaig perdre en la foscor. Només era una nena, però era la líder. Sense ella... Vaig mirar els meus vuit companys.

Vaig arribar al nivell del carrer, al davant de l'escamot, obeint-la gairebé per instint, però encara més per por. Els meus vuit acompanyants, amb tot, sabien què estàvem fent. Els grans ajudaven els més petits. Hi havia una estranya disciplina. Per estrany que semblés, formàvem un equip. I jo era el seu déu. El déu la promesa del qual significava la Llibertat.

La nit a Madurai era silenciosa.

En arribar a la cantonada del carrer em vaig posar a esperar.

Va ser l'espera més tensa, terrible, dramàtica i especial de la meua vida.

Va ser en aquell instant que tot em va passar pel cap.

Minut a minut.

Com el condemnat a mort que veu acostar-se la fi i recorda la seva existència.

En el meu cas no era tant. Solament des d'aquell dia. Des de la trucada del meu cosí.

Sí, els cinc minuts pitjors de la meua vida.

Abans que es desfermés la tempesta i que les flames del gran incendi ens empenyessin altre cop pels carrers de la ciutat a mi i els meus... alliberats?

Algú va escriure una vegada: «Si els ocells no són lliures de les cadenes del cel, què pretenem nosaltres a la presó de la Terra?»

—Ets boig —em vaig dir abans que tornessin les preguntes.

Per què era allà?

Què dimonis hi feia?

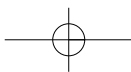
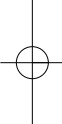
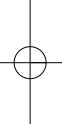
A què jugava?

No era cap joc. Ho sabia.

Mai no ho havia estat.

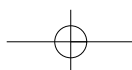
Des del mateix moment en què vaig escoltar la trucada del Martí.

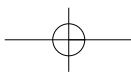
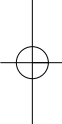
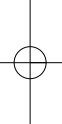
La trucada del Martí, aquell dia carregat d'ocres...

PRIMERA PART

ANTECEDENTS

1

Era un dia com molts d'un octubre farcit d'ocres. M'agraden els octubres. Tenen alguna cosa que convida a la reflexió i la serenor després de la bogeria de l'estiu i abans de la nova bogeria que representa el Nadal. Avui dia passem de preparar les vacances d'estiu a preparar el consumisme nadalenc. De manera que l'octubre és una illa. Et recuperes del que acabes de viure i encara no penses en el tret de sortida nadalenc que desapareix ja al novembre, tan bon punt els grans magatzems, les marques de caves i, sobretot, les de joguines, envaeixen els televisors amb els seus «missatges» de pau.

Hem substituït el «respira, així saps que ets viu» pel «consumeix, així saps que ets feliç».

Però no és d'això que vull parlar-vos.

Aquell dia d'octubre van canviar moltes coses, fins i tot per a mi, tan acostumat a viatjar d'aquí cap allà i ficar-me en embolics, atesa la meua condició de periodista.

Aquell dia d'octubre va sonar el telèfon, cap a les dotze del matí, i vaig haver de deixar d'escriure l'article que havia d'entregar a la tarda a la redacció d'u-

na revista que paga bé. Ja se sap. Hi ha feines bones que fas de gust i que estan mal pagades i feines bones que no fas tan de gust però que estan ben pagades. Aquella era de les ben pagades. Ajuden a viure. Sobretot quan es treballa de *free lance*, o sigui, pel teu compte. Velles seqüeles dels meus anys hippies.

Vaig despenjar l'auricular i vaig sentir la veu d'en Martí.

En Martí és el meu cosí.

—Albert?

—Caram, l'aparegut. Què hi ha? No sabia res de tu des de la revetlla de Sant Joan.

—Acabem de tornar de l'Índia.

—Vaja, t'hi vas decidir! Me n'alegro; què t'ha semblat?

—Tenies raó, és un món fascinant, encara que dur. I ha passat una cosa.

—Una cosa?

—Sí. Podries venir a casa aquest vespre? Sopem, t'ensenyo les fotos, encara que no siguin res que tu no hagis vist abans, i te'n parlo. Fet?

—No sé si l'Estrella té cap pla, però per mi... d'acord. Si és que no puc, et truco al migdia, et sembla?

—D'acord.

—Escolta.

—Què?

—M'has intrigat.

—És clar, és clar. Doncs, espera't i ja ho veuràs.

Vaig penjar el telèfon. Era veritat. M'havia intri-

gat. Que en Martí m'intrigués tenia la seva part de sorpresa. El meu cosí és un bon paio, però... bé, no és com jo. Ni millor ni pitjor. Només diferent. Cada any solia fer vacances pel setembre i visitar llocs típics; jo l'havia convençut que havia de canviar d'aires. Sempre parlava de la sort que jo tenia de conèixer països exòtics i llunyans. Jo li deia que als països exòtics i llunyans s'hi pot anar igual que a Londres o Roma i fins i tot pels mateixos diners o menys. És clar que en alguns llocs, com el Tibet o Papua-Nova Guinea, les condicions de vida són dures. No a tot arreu hi ha Hiltons o Sheratons. Atès el meu amor per l'Índia, li havia suggerit que comencés per allà si de veritat volia conèixer una mica aquest món nostre on ens ha tocat de viure. I m'havia fet cas.

Poc em podia imaginar que això seria la causa que jo tornés a l'Índia abans que no havia previst i que la meva vida canviés una vegada més, encara que només fos en l'esfera anímica, personal. Aquesta esfera íntima que tots tenim i que portem molt endins de nosaltres i que, en definitiva, és el motor que ens permet seguir, viure.

Saber i creure.

Quan va arribar l'Estrella, la meva dona, que és mestra, i li vaig dir que ens havien convidat, no hi va posar cap entrebanc. No, no tenia cap pla. I podíem deixar els nostres fills amb la seva mare, com solíem fer. De manera que vaig enllestir l'article, vaig anar a

entregar-lo a la redacció de la revista juntament amb la factura i me'n vaig tornar a casa, amb el temps just per canviar-me de roba i comprar una ampolla de vi per no arribar amb les mans buides.

Després vam sortir.

A l'octubre l'aire sol ser net, perquè a Barcelona sol ploure. És com si la gent es pogués veure millor, tot i que en general ningú miri ningú i caminem sempre sols.

Aquella era una nit agradable, molt agradable.

La vaig recordar molt, després, quan era allà.